

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 69/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Luboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/44/2025 z 19. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia bližšie neurčených práv postupom a rozhodnutím okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Svoje podanie žiadnym spôsobom neoznačil. Napadnuté uznesenie okresného súdu k podaniu nepripojil. Na ústavný súd sa obrátil bez právneho zastúpenia a o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nepožiadala.

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa a informácií zistených ústavným súdom vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a ôsmich mesiacov. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 11. decembra 2025. O podanom odvolaní nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodnuté.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím a postupom okresného súdu v jeho veci. Argumentuje nesprávnou a neprímerane prísnu právnou kvalifikáciou skutku, ako aj neprímeranosťou uloženého trestu čo sa týka druhu aj výmery. Sudkyňa pri rozhodovaní o treste podľa sťažovateľa neprihliadla na § 34 Trestného zákona. Zároveň sťažovateľ namieta zaujatosť sudkyne vo vzťahu k jeho osobe.

4. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zvažil prekvalifikovanie skutku, za ktorý bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného. Navrhuje pritom uplatnenie miernejšej právnej kvalifikácie skutku. Navrhuje, aby bol rozsudok okresného súdu preskúmaný aj v časti týkajúcej sa výroku o treste, a to takým spôsobom, že bude aplikovaný § 34 Trestného zákona.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

5. Ústavný súd musí poukázať na to, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je založená na princípe subsidiarity. Tento princíp spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií, a preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, keď sťažovateľ vyčerpal všetky procesné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje.

6. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Ústavná sťažnosť teda má byť podaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci, najmä všeobecných súdov. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hrozacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 156/2023, IV. ÚS 448/2025).

7. Z informácií získaných vlastnou činnosťou ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. O podanom odvolaní dosiaľ rozhodnuté nebolo. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Keďže zo strany sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatnenie nároku na ochranu ústavnosti, bolo bez významu zaoberať sa nedostatkom jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

9. Nad rámec konštatovanej neprípustnosti ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (III. ÚS 663/2014). Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka vyplývajúca z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak, ako aj z § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody

[písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody [písm. b)], označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí [písm. c)] a konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [písm. d)].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu